Osea - J. N. Darby

Introducere - Osea

Osea a profeţit în aceeaşi perioadă ca şi Isaia, dar el s-a ocupat mai mult de starea poporului în acel timp, mai ales de starea lui Israel, deşi vorbeşte destul de des şi de Iuda. Profeţia lui are un caracter mai simplu decât cea a lui Isaia, însă stilul lui, dimpotrivă, este foarte puternic şi cu tranziţii bruşte. Perioada împăratului lui Israel care ajută la datarea profeţiei era, sub aspect văzut, una de prosperitate pentru acea ţară, dar profeţia ne face cunoscută starea morală a ţării. Răbdarea lui Dumnezeu a suportat mult timp răzvrătirea poporului său, ale cărui necazuri au atras mila Lui (v. 2. Împ. 14:26), atât timp cât acea răbdare putea fi o mărturie despre caracterul Celui care o manifesta şi nu era o negare a sfinţeniei şi dreptăţii Lui prin nepedepsirea păcatului, fiindu-I încă posibil să binecuvânteze acel popor fără a sacrifica, în ochii naţiunilor, orice mărturie cu privire la ce este Dumnezeu. Într-un cuvânt, Dumnezeu i-a răbdat până când au ajuns într-o situaţie iremediabilă.

Ieroboam a domnit într-o perioadă care a precedat cu câţiva ani domniile lui Ozia, Iotam, Ahaz şi Ezechia, împăraţi ai lui Iuda. Ozia şi-a început domnia cu paisprezece ani înainte de sfârşitul domniei lui Ieroboam şi a domnit cincizeci şi doi de ani. Iotam a domnit şaisprezece ani, Ahaz şaisprezece ani şi Ezechia douăzeci şi nouă de ani, astfel încât Osea a profeţit timp de peste cincizeci de ani*, probabil chiar mult mai mult timp, mărturisind răzvrătirea lui Israel împotriva lui Yahve de-a lungul acelor ani, cu inima întristată şi zdrobită din cauza nelegiuirii poporului pe care-l iubea şi căruia îi dorea prosperitatea pentru că era poporul lui Yahve.

Profeţia lui Osea se împarte în două părţi: descoperirea planurilor lui Dumnezeu cu privire la Israel şi mustrările pe care profetul le-a adresat poporului în numele lui Yahve. Deseori, în această ultimă parte, el vorbeşte de Israel ca despre un tot, dar la fel de des face deosebire între Israel sau Efraim şi Iuda. Dar nu văd ca aici să se i adreseze direct lui Efraim sau celor zece seminţii. El a vorbit despre Efraim şi nu s-a adresat lui Efraim. În rest, profeţia lui are caracterul general al unei plângeri continue, care exprimă neliniştea profetului faţă de starea poporului, desfăşurând toate căile lui Dumnezeu faţă de el, cu excepţia capitolului 14, în care ăl invită pe Israel la pocăinţă, cum se va întâmpla în zilele de la urmă.

Primele trei capitole constituie prima parte a profeţiei, sau revelaţia planurilor lui Dumnezeu cu privire la Israel. Chiar de la-nceput Israel este tratat ca fiind într-o stare de răzvrătire împotriva lui Dumnezeu. Profetul trebuia să se unească cu o femeie stricată (n-am nici o-ndoială că aceasta era o imagine profetică), a cărei purtare era o expresie a purtării poporului. Fiul pe care ea l-a născut a fost un semn, prin numele pe care a trebuit să i-l dea profetul, al judecăţii lui Dumnezeu asupra familiei lui Iehu şi asupra împărăţiei lui Israel, a cărei existenţă urma să înceteze. În fine, după distrugerea familiei lui Iehu, deşi au urmat mai mulţi împăraţi, totul era încurcat în statul lui Israel şi împărăţia era pierdută. Părea că, deşi Iehu a fost plin de zel pentru a nimici idolatria, astfel încât Dumnezeu, în guvernarea exterioară văzută, a putut, şi, ca mărturie exterioară, a şi trebuit să-l aprobe şi să-l răsplătească, motivaţia acelei căpetenii era departe de a fi curată. Dumnezeu, deci, deşi l-a binecuvântat în ceea ce priveşte guvernarea lui publică, ne arată aici, unde Îşi descoperă gândurile şi modul în care apreciază El lucrurile, faptul că El judecă cu dreptate şi sfinţenie, că El ştie să dezvăluie faptele pe care omul le face din ambiţie personală, din cruzime sau chiar din falsă râvnă, care este de fapt ipocrizie (folosind zelul pentru Yahve ca pretext pentru fapte care urmăresc satisfacerea voinţei proprii). Într-un cuvânt, El descoperă tot ce este din om şi îi dă răsplata dreaptă, şi aceasta cu atât mai mult când acel om pretinde a lucra în numele lui Yahve. Izreelul, odinioară martor al judecăţii executate asupra casei lui Ahab, urma să fie martor al ruinei întregului Israel.

Femeii pe care o luase profetul i s-a născut o fiică, iar Dumnezeu i-a spus profetului s-o numească Lo-Ruhama, adică “fără îndurare”. Nu numai că judecata era executată asupra lui Israel, ci, exceptând harul suveran, a cărui exercitare era păstrată pentru timpul din urmă, acea judecată era definitivă. Răbdarea lui Dumnezeu nu se mai putea exercita faţă de împărăţia lui Israel, numai Iuda urma să mai fie păstrat încă prin puterea lui Dumnezeu.

Un al doilea fiu se numeşte Lo-Ami, adică: “nu-i poporul meu”, pentru că de atunci Yahve nu mai recunoştea poporul ca fiind al Lui. Iuda, care pentru un timp a mai fost păstrat în acea poziţie, deşi cele zece seminţii se pierduseră, şi el, prin infidelitatea lui, a adus întregul Israel sub judecata teribilă de a nu mai fi poporul lui Dumnezeu şi a fi abandonaţi de Yahve, care nu mai dorea să fie Dumnezeul lor. După ce într-un mod concis şi clar a pronunţat astfel judecata, Dumnezeu a vestit la fel de clar şi harul Lui suveran faţă de ei. Cu toate acestea, Dumnezeu a spus prin gura profetului că numărul fiilor lui Israel va fi ca nisipul mării şi că nu va putea fi numărat. Dar acest har deschide uşa şi altora înafară de iudei, pentru că acolo unde a fost spus “nu e poporul meu”, ei vor fi numiţi “fii ai Dumnezeului Cel viu”**.

Aplicarea la naţiuni a acestui pasaj este constatată de apostol în Romani 9:24-26. Acolo el citează din sfârşitul capitolului al doilea al lui Osea , ca exprimând harul faţă de iudei, iar versetul pe care-l cercetăm arată îndurarea faţă de naţiuni. Dimpotrivă, 1. Petru 2:10, care se adresează doar iudeilor convertiţi, citează doar sfârşitul capitolului al doilea. Nu există nicio îndoială că iudeii nu se vor întoarce, potrivit acestui principiu, decât în zilele din urmă, dar aici Duhul Sfânt se exprimă, după cum o face într-o mulţime de pasaje citate de apostol, într-un mod care se adaptează primirii naţiunilor atunci când va veni timpul prevăzut de Dumnezeu. Dar merge mai departe aici şi anunţă reîntoarcerea fiilor lui Iuda şi a celor zece seminţii, reunite şi supuse unei singure căpetenii în acea zi mare*** a seminţei lui Dumnezeu.

Se spune că ei vor ieşi din nou din ţară, dar ar fi mai curând “se vor sui din ţară”. Unii presupun că este vorba despre reîntoarcerea dintr-o ţară străină, dar cred că sensul este mai curând că toţi, din toată ţara, se vor sui la Ierusalim, ca un singur popor, la sărbătorile lor solemne.

Astfel, judecata poporului, a unui popor stricat şi necredincios, şi harul faţă de naţiuni şi apoi şi faţă de Israel ca popor, sunt vestite în mod clar şi în puţine cuvinte, dar într-un mod care cuprinde toată mulţimea căilor lui Dumnezeu.

Capitolul al doilea introduce câteva evenimente noi deosebit de interesante, şi, în acelaşi timp, o minunată revelaţie a căilor lui Dumnezeu faţă de Israel în har. Am impresia că primele cuvinte din acest capitol recunosc principiul unei rămăşiţe pe care inima lui Dumnezeu o consideră poporul Lui, care este obiectul îndurării, în timp ce naţiunea in corpore este respinsă de Domnul. Dar gândul restaurării lui Israel, anunţat în ultimul verset din capitolul 1, îi dă rămăşiţei valoarea şi locul ei potrivit planurilor lui Dumnezeu. Dumnezeu nu a respins pe poporul

său, pe care l-a cunoscut dinainte. Totuşi, Yahve nu i-a spus profetului “am luat de soţie pe mama ta” sau “nu o voi alunga”, ci El i-a spus: “Ziceţi fraţilor voştri «Ami» (poporul meu); şi surorilor voastre «Ruhama» (primită în har)”, adică se adresează celor care, fiind influenţaţi de Duhul, pătrund cu adevărat gândul profetului cu privire la inimile lor, adică acelora care au acel caracter care l-a făcut pe Isus să spună: “Iată fraţii mei şi surorile mele”. Aceia, în ochii profetului, au poziţia poporului celor preaiubiţi de Dumnezeu. Astfel, Petru aplică Osea 2:23 la această rămăşiţă şi despre aceasta spune Pavel în Romani 9 şi aşa Însuşi Domnul se poate numi pe Sine “adevărata viţă”.

Profetul deci (pentru că numai el putea face aceasta) trebuia să-i recunoască pe fraţii şi surorile lui, ca fiind în relaţie cu Dumnezeu, potrivit cu efectul promisiunii, deşi acest efect nu s-a împlinit încă. De fapt, în ceea ce priveşte căile lui Dumnezeu, el a trebuit să acuze pe mama sa împreună cu Israel privit ca un tot. Dumnezeu nu dorea s-o recunoască drept soţia Lui, nici să fie soţul ei. Ea trebuia să se pocăiască pentru ca să nu fie pedepsită şi dezbrăcată înaintea lumii. Yahve nu va avea milă nici de copiii ei, pentru că ea îi născuse prin legăturile ei cu dumnezeii falşi şi pentru că Israel atribuia dumnezeilor falşi toate binecuvântările cu care Yahve îl copleşise. Iată de ce Yahve avea să-i oprească în drum, şi, pentru că Israel nu recunoştea că Yahve era Acela care le dădea belşugul, El urma să li-l ia şi să-i lase goi şi lipsiţi de toate. El urma să cerceteze asupra lor zilele Baalilor, în timpul cărora Israel slujise idolilor şi uitase de Yahve. Dar după ce va fi adus în pustiu pe acea femeie infidelă, unde va fi nevoită să înveţe că falşii ei dumnezei nu o pot îmbogăţi, Yahve îi va vorbi inimii în har. Acolo, după ce va fi înţeles unde a adus-o păcatul, ea va fi singură cu Yahve în pustiul unde El a atras-o şi atunci el o va mângâia şi îi va da o uşă ca să intre spre a se bucura de bucuriile pe care numai El le poate da.

Împrejurările prin care Dumnezeu exprimă această întoarcere la har sunt extrem de emoţionante. Valea Acor va fi uşa speranţei. Tocmai în acel loc în care judecata lui Dumnezeu a început să cadă asupra poporului necredincios după intrarea lor în ţară, când Dumnezeu a lucrat potrivit cu responsabilitatea poporului, va arăta el că harul depăşeşte toate păcatele. Bucuria de la prima eliberare şi bucuria răscumpărării îi vor fi redate; va fi o reîncepere în har a istoriei şi aceasta va fi cu o binecuvântare asigurată. Principiul relaţiilor cu Yahve se schimbă. El nu va mai fi ca un stăpân (Baal) faţă de care poporul este responsabil, ci ca un soţ faţă de soţia lui. Baalii vor fi uitaţi complet. El va desfiinţa de pe pământ orice fel de vrăjmaşi, fie că este vorba de fiare sălbatice, fie de oameni violenţi, şi El se va căsători cu ea în dreptate, în judecată, cu blândeţe, îndurare şi fidelitate. Ea va cunoaşte că este Yahve. Israel va fi căsătorit definitiv cu Yahve, şi acestea fiind principiile relaţiilor lor cu El, curgerea binecuvântărilor de la Yahve peste poporul său va fi sigură şi neîntreruptă. Yahve va fi în relaţie cu cerurile şi pământul; pământul îşi va da binecuvântările şi acestea vor răspunde tuturor nevoilor lui Israel, sămânţa şui Dumnezeu; de asemenea, Dumnezeu îl va semăna în ţară şi numele lui va fi Ruhama (adică primită în îndurare sau în har), Ami, adică poporul meu, iar Israel va spune “Dumnezeul meu”. Într-un cuvânzt, va fi o restabilire completă a binecuvântării, dar aceasta va fi pe temeiul harului şi al fidelităţii lui Dumnezeu.

Capitolul al treilea ne descoperă un alt detaliu din istoria poporului în timpul decăderii lui urmată de reîntoarcerea la Dumnezeu. Israel va fi mult timp deoparte pentru a-L aştepta pe Dumnezeul lui. El nu va avea nici pe Dumnezeul adevărat, nici dumnezei falşi, nici împărat, nici preot, nici jertfă, dar, după aceea, el se va întoarce, Îl va căuta pe Yahve, Dumnezeul lui, şi pe David, împăratul lui. Altfel spus, tot Israelul va căuta adevărata regalitate promisă de Dumnezeu, care se împlineşte prin Hristos. În zilele din urmă, inima lui se va pleca înaintea lui Yahve şi a bunătăţii Lui.

În capitolul al patrulea vedem că profetul se adresează poporului în ansamblu. În versetul 15, el face deosebire între Iuda şi Israel, avertizându-l pe Iuda să nu-l urmeze pe Israel în apostazia lui. În versetul 2 el insistă asupra păcatelor de care era vinovat poporul. Israel a fost respins pentru ca să nu mai fie un popor de preoţi pentru Yahve, potrivit gloriei care îi fusese promisă (c. Exod 19). Aceasta introduce judecata preoţilor propriu-zişi, care-şi găseau plăcere în păcatele poporului pentru că ei se hrăneau cu jertfele. Proverbul “cum este poporul, aşa şi preotul” era valabil pentru ei. Corupţia şi vinul îndepărtau din inimă judecata sănătoasă, iar poporul lui Dumnezeu cerea sfat de la un lemn şi de la un toiag şi jertfea şi se închina pe înălţimi. Dumnezeu urma să le dea să aibă parte de rodul nelegiuirii lor.

Atunci Dumnezeu îl îndeamnă pe Iuda să nu urmeze acea cale. Prezentând toată nelegiuirea lui Efraim, care se defăşura înaintea ochilor Lui, Duhul lui Dumnezeu arată că şi Iuda era vinovat înaintea Lui (Osea 5:10,13).

Preoţii, poporul şi împăratul, toţi sunt interpelaţi pentru judecată, fiind toţi dedaţi la violenţă, cu toate mustrările din partea lui Dumnezeu. Ei nu voiau să se întoarcă la Dumnezeu. Mai târziu ei urmau să-L caute şi să nu-L mai găsească pentru că El avea să se depărteze de ei. Încă un păcat le este reproşat amândoura: Efraim observase că slăbise în urma păcatului şi Iuda în urma plăgii sale, dar amândoi se depărtaseră prea mult de Yahve ca să mai apeleze la El, aşa că au mers să caute ajutor în Asiria. Putea oare aceea să salveze poporul rău de judecata lui Dumnezeu? Sigur că nu. Dumnezeu avea să-i sfâşie cum îşi sfâşie un leu prada, după care avea să se retragă pentru a se închide în locuinţa Lui până cei ei vor recunoaşte ofensele pe care I le-au adus. În necazurile lor, ei Îl vor căuta cu toată sârguinţa.

Aceasta îi inspira profetului pledoaria emoţionantă prin care îndeamnă poporul să se întoarcă la Yahve. Credinţa are întotdeauna această resursă pentru că în pedeapsă ea vede mâna lui Dumnezeu, a Dumnezeului ei, şi poate face apel la îndurarea Dumnezeului pe care-L cunoaşte. În versetul 4, Duhul exprimă tandreţea lui Dumnezeu faţă de copilul Lui răzvrătit şi arată cât de trecătoare sunt câteva mici mişcări înspre bine care pot exista totuşi în inima lui. Acesta este motivul pentru care Dumnezeu a trimis mărturia profeţilor, un mijloc extraordinar, după cum am văzut, pentru a mai menţine un timp, şi aceasta în mod moral şi real, relaţia poporului cu Dumnezeu. Pentru inima lui Dumnezeu nu este vorba de forme exterioare, ci este problema lipsei relaţiilor morale cu El. De aceea El a ridicat profeţi, ca ei să fie mijloace prin care oamenii să fie în relaţie cu El, pentru a aduce către Sine inima poporului, dar, cum făcuse şi Adam**** în grădina Edenului, ei au călcat legământul de care depindeau binecuvântările cu care Dumnezeu îi copleşise; ei au fost trădători faţă de El. Yahve, Dumnezeul lor, era perfect dispus să-l ridice pe Israel din ruină, dar, dacă intervine, atunci prezenţa lui face să se descopere toată nelegiuirea care constituie o barieră morală pentru această ridicare. Faţă de aceasta, inima profetului se revarsă din nou în plângeri pentru nelegiuirea poporului.

Profeţia lui Osea este importantă prin aceea că ne furnizează tabloul moral al poporului pe care Dumnezeu l-a judecat, arătându-ne starea poporului care a făcut ca această judecată să fie absolut necesară. Nimic nu este mai impresionant în gura lui Dumnezeu decât acest amestec de reproşuri, tandreţe şi chemări pentru întoarcere pentru a avea momente mai fericite. Dar totul a fost zadarnic, aşa că Dumnezeu a trebuit să judece şi apoi să recurgă la harul Lui suveran, care-l va aduce pe Israel la pocăinţă şi îl va face să se întoarcă la El. Poporul îi încuraja la nelegiuire pe împărat şi pe căpetenii. Nelegiuirea lui Israel îşi arătase deja roadele în slăbiciunea lor; îl mâncau străinii (Osea 7:9); dar nu acesta era motivul ca ei să revină la Yahve. Dacă uneori s-au arătat sensibili faţă de nenorocirea lor, atunci ei strigau în patul lor, dar nu strigau către Dumnezeu. Ce imagine a omului sub efectele păcatului: el tot nu vrea să se întoarcă la Domnul!

În capitolul 8 vedem mai ales călcarea continuă şi plină de îndrăzneală a legii Dumnezeului lor, aceasta fiindu-i reproşat în mod deschis lui Israel ca fiind ceea ce trebuie să aducă asupra lor judecata cu viteza zborului vulturului. De remarcat aici că nimicitorul cu care este ameninţat vine până la templul lui Yahve. Israel l-a abandonat pe Yahve pentru a-şi face propriile lui altare, iar Iuda s-a bizuit pe un braţ de carne. Putem remarca, la fel de bine aici, că profeţia îl prezintă pe Efraim ca unul care l-a abandonat complet pe Dumnezeu şi ca afundat în nelegiuire şi expus unei judecăţi sigure, iar pe Iuda ca rămas încă credincios sub aspect exterior, dar la fel de necredincios în inima lui (v. Osea 6:11, 8:14, 11:12). Judecata trebuia să vină asupra amândurora.

Avem înaintea ochilor acest emoţionant amestec de afecţiune şi judecată, pe care îl regăsim atât de des la acest profet. Efraim nu avea să rămână în ţara care era a lui Yahve, pentru că Dumnezeu nu-şi abandonează drepturile, indiferent cât ar fi să fie de mare nelegiuirea poporului. Poporul urma să meargă în captivitate şi nu se va mai putea apropia de Domnul. Profetul şi omul spiritual nu vor mai putea să-i fie de folos ca legături cu Yahve, iar Dumnezeu avea să-i încurce şi să-i facă de ruşine prin ceea ce ar fi trebuit să-i lumineze şi să-i conducă: profetul urma să fie o cursă pentru sufletul lui, deşi altădată a fost o sentinelă din partea lui Dumnezeu. Corupţia lui Efraim era profundă, ca în zilele Ghibeei, a cărei istorie ne este relatată la sfârşitul cărţii Judecători, aşa că ei urmau să fie cercetaţi. Dumnezeu îl luase pe Israel din mijlocul naţiunilor ca să fie obiectul plăcerii Lui, dar Israel l-a urmat pe Baal-Peor chiar înainte de a fi intrat în ţară. Dacă Dumnezeu răbdă îndelung, totuşi El ia cunoştinţă de toate lucrurile. Efraim urma deci să fie rătăcitor printre naţiuni.

În capitolele 9 şi 10, Duhul îi reproşează lui Israel altarele şi viţeii lui de aur. Ei urmau să fie luaţi în captivitate. Şi Iuda avea şi el să poarte jugul. Asirianul avea să ia acei viţei care fuseseră încrederea lui Israel. După toate acestea (cap. 11), Dumnezeu îşi aminteşte de afecţiunea lui de la-nceput pentru Iacov. Le reaminteşte toată tandreţea lui, bunătatea lui şi îngrijirile pe care le-a acordat. Ei urmau să se întoarcă în starea în care fuseseră înainte, în Egipt, dar aceasta fiind captivi în Asiria. Dar, oricât ar fi de mare păcatul lui Israel, inima Dumnezeului lor refuză să abandoneze poporul şi El nu-i va nimici. El este Dumnezeu şi nu un om, aşa că, în cele din urmă, supus şi tremurând, poporul va fi reaşezat de El în locuinţele lui.

Duhul prezintă alt aspect al relaţiilor lui Israel cu Dumnezeu. Dumnezeu urma să-l pedepsească pe Efraim şi Iuda avea să sufere pentru faptele lui., dar el le reaminteşte că, la timpul lui, Iacov a ştiut să se lupte cu Dumnezeul lui, să-l roage şi să fie cel mai tare, după care l-a întâlnit la Betel şi că acolo Dumnezeu, însuşi Yahve, i-a vorbit şi Şi-a descoperit nummele Lui - pentru că de fapt El nu-i arătase acestea la Peniel. Remarcaţi cum aici Dumnezeu intră în toate detaliile relaţiilor Lui morale cu Israel pentru a face înţelese puterea şi sensul sentinţei “Lo-Ruhama” pe care a pronunţat-o asupra poporului. El relatează toată afecţiunea Lui faţă de ei la început, îngrijirile Lui tandre, modul în care a fost El răsplătit la Baal-Peor, cum nelegiuirea groaznică de la Ghibeea era atunci reînnoită, corupţia lor, idolatria lor, refuzul lor de a asculta, şi, în fine, modul în care ei reuşiseră în trecut să abată de la ei mânia Lui şi cum li se descoperise Dumnezeu atunci. Numele Lui, pe care El li-l vestise cu acea ocazie, este amintirea Lui pentru totdeauna. Să se întoarcă ei la Dumnezeu şi să aştepte totul de la El! Dar nu, totul era corupt şi Efraim nu mai voia să-şi recunoască păcatul. Cel care-i scosese din Egipt urma să-i facă din nou să locuiască în corturi, fără a mai avea o ţară. Dumnezeu le vorbise continuu prin profeţi, dar nelegiuirea era tot acolo. Israel fusese deja sărac şi rătăcitor şi Dumnezeu a trebuit să intervină în mod suveran printr-un mesager care i-a adus eliberarea atunci când nu exista vreun legământ pe care ei să fi putut conta ca fiind în vigoare pentru izbăvirea lor.

Capitolul 13 3xprimă conflictul continuu dintre afecţiunile lui Dumnezeu şi judecata Lui. Gândul la păcat duce la anunţarea judecăţii, judecată necesară şi care nu poate lipsi, dar, odată pronunţată judecata, inima lui Dumnezeu se întoarce la gândurile pline de har (v. 1-3, 4, 7, 9, 12, 14 şi ultimele două versete). Este frumos să vedem acest amestec de necesitate morală a judecăţii, indignarea justă a lui Dumnezeu faţă de un asemenea păcat şi argumentele cu care Israel este îndemnat să părăsească acele căi rele şi să-L caute pe Yahve, care în mod sigur va arăta compasiune, apoi revenirea la planurile eterne ale harului, care asigură pe popor că se va bucura de acele lucruri de care nelegiuirea lui l-au lipsit, amintindu-i, în acelaşi timp, de vechile relaţii care au fost menţinute cu el, ca popor iubit al lui Dumnezeu. Ce condescendenţă şi ce har din partea Dumnezeului lor, deşi Israel meritase acea sentinţă, aşa înfricoşătoare cum era, fiind exact pe măsura a tot ceea ce se arătase Dumnezeu a fi în favoarea lor: “nu voi mai avea îndurare”. Domnul Isus poate şi el spune: “De câte ori nu am dorit să strâng pe copiii tăi cum îşi strânge cloşca puii sub aripi, dar voi n-aţi vrut”.

Iată cum prezintă Dumnezeu istoria nelegiuirii lui Israel, începând chiar din pustiu, şi prezintă mijloacele pe care El li le-a pus la dispoziţie ca ei să se-ntoarcă la El, cum prezintă căile Lui când a trebuit să i se împotrivească lui Iacov în necredinţă, dar l-a binecuvântat atunci când a luptat prin credinţă, El, Cel care nu se schimbă şi care rămâne Acelaşi pentru Israel. Toată purtarea lui Israel fusese remarcată de Dumnezeu, era păstrată în memoria Lui, şi este reprodusă pentru ca poporul să fie învăţat, pentru ca, dacă ar mai fi fost posibil, să fie cruţat.

Tot acest tablou, zugrăvit de Dumnezeu Însuşi, ne dă învăţături adânci şi ne angajează să stăm aproape de El, care, oricât ar fi de răbdător, ia cunoştinţă de toate căile noastre şi face ca noi să culegem ceea ce am semănat. Nimic nu arată mai bine minunata şi îndelunga răbdare a dragostei lui Dumnezeu. Acesta este scopul special al acestei profeţii, din care reies:

starea morală a poporului, care a ajuns sub sentinţa Lo-Ruhama, şi apoi sub cea Lo-Ami, prezentată în rezumatul căilor lui Dumnezeu faţă de popor din capitolele de la 1 la 3.

- relaţia dintre căile morale ale lui Dumnezeu şi planurile Lui imuabile

- relaţia dintre planurile lui Dumnezeu şi afecţiunile Lui, prin care ele se împlinesc

- nerecunoştinţa omului faţă de afecţiunile lui Dumnezeu

- îndelunga răbdare pe care Dumnezeu o manifestă faţă de poporul nerecunoscător

- şi, în fine, depărtarea de Dumnezeu, care l-a lăsat pe popor să cadă pradă propriei corupţii şi înşelăciunilor vrăjmaşului.

Rezultatul final al stării în care ajunsese poporul Îl obligă pe Dumnezeu să aducă asupra lor judecata pe care o reclama păcatul lor, după ce avertismentele lui dumnezeu date prin mesagerii Lui s-au dovedit inutile; dar aceasta este împlinirea planurilor lui Dumnezeu, care aduce poporul la pocăinţă, după ce mult timp i-a abandonat pentru ca să aibă parte de roadele propriilor lor căi, pentru ca să-i facă să se bucure de efectul planurilor Sale.

Aceasta este ultima lucrare pe care o prezintă profetul în capitolul 14: Israel întrocându-se la Yahve, recunoscându-şi nelegiuirea şi făcând apel la harul Dumnezeului său, pentru că numai aşa Îi putea aduce o închinare plăcută. Inima lui, învăţată şi curăţită, refuză ajutorul din Asiria, pe care-l căutase când era în necredinţă şi nu voia ca Dumnezeul lui să-i cerceteze căile. El nu se mai sprijină pe braţul de carne, nici pe puterea cărnii şi îi respinge pe dumnezeii falşi, înaintea cărora îşi plecase genunchii. El va apela la Cel care are compasiune faţă de orfani. Dumnezeu aşteaptă doar întoarcerea din inimă a poporului, întoarcere pe care El o produce prin harul Lui, atunci când pedeapsa cerută de gloria Lui morală a luat sfârşit. Dumnezeu însuşi - după cum ne arată profetul - va vindeca faptul că ei L-au părăsit şi îi va iubi. Mânia Lui se va întoarce de la popor şi el îi va adăpa cu binecuvântări şi har. Frumuseţea şi rodnicia divină vor reapărea în Israel, poporul Lui.

Versetul 8 l-aş citi în felul următor: “Efraim va zice: «Ce mai am eu a face cu idolii?» Yahve spune: «Eu îi voi răspunde şi voi privi spre el» Apoi Efraim: «Eu sunt ca un chiparos verde»”. Yahve ia cunoştinţă de pocăinţa lor, iar conştiinţa lor se bucură de o stare binecuvântată, pe care Dumnezeu îi face să o simtă, care vine numai din El, care devine sigură şi creşte sub mâna Lui. Ultimul verset ne face să înţelegem ceea ce am încercat să facem să fie remarcat, şi anume că această istorie face cunoscute căile lui Dumnezeu pentru cel înţelept, adică pentru acela care a primit în inima lui învăţătura divină, ca să înţeleagă bine, deoarece “căile lui Yahve sunt drepte”, că oricât de mare ar fi îndurarea Lui, Yahve lucrează pe căi drepte. Cel drept, susţinut şi ajutat de puterea lui Dumnezeu, poate umbla pe acele căi, dar cel nelegiuit va fi doborât de acea putere care este la lucru.

Nu mai este alt profet care să redea ansamblul căilor lui Dumnezeu aşa cum o face Osea.

clickbible.org